

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové – pobočka v Pardubicích rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jana Dvořáka a soudců Mgr. Ondřeje Bartoše a Mgr. et Mgr. Jaroslava Vávry ve věci

žalobkyně: **X, DIČ X**
sídlem X
zastoupená korporací UNTAX, s. r. o.,
oprávněnou poskytovat daňové poradenství,
se sídlem U Továren 256/14, 102 00 Praha 10,
za kterou jedná jednatel Ing. David Hubal,

proti
žalovanému: **Finanční úřad pro Pardubický kraj, IČ 72080043**
sídlem Boženy Němcové 2625, 530 02 Pardubice,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 12. 10. 2020, č. j. 1619199/20/2801-52522-607666,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I.

Vymezení věci

1. Žalobkyně napadla žalobou dle § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“), v záhlaví specifikované rozhodnutí, kterým žalovaný rozhodl o žádosti žalobkyně ze dne 22. 6. 2020 o prominutí příslušenství daně z přidané hodnoty podle § 259 zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád (dále jen „d. ř.“) za zdaňovací období leden a únor 2011. Příslušenství bylo stanoveno dodatečnými platebními výměry na daň z přidané hodnoty ze dne 17. 4. 2015, č. j. 723422/15/2801-50525-607666 a č. j. 723753/15/2801-50525-607666. Napadeným rozhodnutím žalovaný žádost žalobkyně zamítl.

II.

Shrnutí argumentace obsažené v žalobě

2. Žalobkyně uvedla, že považuje rozhodnutí žalovaného za nesprávné a nezákonné. Žalovaný posuzoval podmínky uvedené v § 259c odst. 2 a 3 d. ř. a neshledal, že by žalobkyně byla z možnosti prominutí příslušenství daně zákonnou úpravou vyloučena. Žalovaný však penále přesto neprominul s odkazem na to, že se (v intenci rozsudku Nejvyššího správního soudu č. j. 2 Afs 62/2017-37) zabýval naplněním kritéria porušení daňových předpisů komplexněji, tj. i nad rámec porušení spáchaného v posledních 3 letech zpětně ke dni vydání rozhodnutí o žádosti, neboť toto splnění těchto podmínek je vstupní negativní podmínkou, jež má předem z dalšího uvažování o prominutí penále vyloučit žadatele, kteří toho nejsou hodni pro závadové chování specifikované zákonodárcem. Žalovaný v odůvodnění uvedl, že žalobkyně v období leden a únor 2011 porušila daňové předpisy s vysokou mírou intenzity vymykající se běžným porušením daňových předpisů, neboť svou povahou se vědomě účastnila podvodného jednání, resp. zapojení se do řetězce plnění zasažených podvodem. Tento závěr považovala žalobkyně za nesprávný a nezákonný.
3. Žalobkyně argumentovala, že z dikce § 259c odst. 2 a 3 d. ř. vyplývá, že z prominutí příslušenství daně je diskvalifikován takový daňový subjekt, který porušil daňové nebo účetní *právní* předpisy. Uvedla dále, že jednání popisované žalovaným není porušením „daňových nebo účetních *právních* předpisů“. Doktrína odpírání nároku na odpočet daně z přidané hodnoty (dále jen „DPH“) z přijatých zdanitelných plnění, kdy plátce měl a mohl vědět o tom, že přijímané plnění je zasaženo podvodem na DPH, nevychází z žádného právního předpisu, ale je ryze judikturním konstruktem; nemůže se tedy jednat o porušení „daňových nebo účetních *právních* předpisů“.
4. Žalobkyně dále namítala, že žalovaný nesprávně posoudil otázku porušení právních povinností, které vedlo k samotnému doměření daně. Odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 8. 2017, č. j. 2 Afs 62/2017-37, podle něhož je třeba § 259c odst. 2 a 3 vykládat mírněji ve prospěch nositele základních práv a svobod. Žalobkyně tedy namítala, že správce daně při posuzování žádosti o prominutí příslušenství nesmí brát v úvahu porušení povinností, které se váží k dani, s níž souvisí promíjené příslušenství.
5. Žalobkyně dále vznesla žalobní námitky k posouzení závažnosti porušení daňových nebo účetních právních předpisů, které jí bylo přičteno. Tvrdila, že pořízení zboží zasaženého podvodem na DPH je v posledních letech finanční správou vnímáno jako běžné jednání. Mimo to není pravdivé tvrzení, že by se žalobkyně vědomě účastnila podvodného jednání. Žalobkyně poukázala na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 1. 2019, č. j. 2 Afs 100/2018-44, z jehož výroku se podává, že žalobkyně *měla a mohla vědět*,

že pořizuje zboží zasažené podvodem na dani z přidané hodnoty. O vědomé účasti žalobkyně na podvodu tedy citovaný rozsudek NSS nehovoří.

6. Žalovaný také dle žalobkyně nevysvětlil, proč by pořízení zboží zasaženého podvodem na DPH mělo naplňovat znaky závažného porušení daňových a účetních právních předpisů. Žalovaný neprovedl interpretaci a subsumpci neurčitého právního pojmu na situaci žalobkyně. Podvodné jednání přitom provedly jiné subjekty (korporace X, s. r. o. a Y s. r. o.); sama žalobkyně se trestné činnosti nijak neúčastnila. Bylo jí přičítáno pouze to, že měla a mohla vědět, že korporace Y s. r. o. daňovou povinnost krátí. V tomto jednání dle žalobkyně nelze spatřovat závažnost ve smyslu § 259c odst. 2 a 3 d. ř.
7. Žalobkyně dále vznesla námitky ke znaleckému posudku Renaty Sukové, který je pochybné kvality, je vystaven na konzultacích s neznámými osobami, jejichž totožnost znalkyně odmítla uvést, čímž obešla zákon o znalcích a tlumočnících a závěry posudku jsou tak z hlediska správnosti problematické. K tomuto posudku tedy nelze vůbec přihlížet.
8. Žalobkyně také namítala nesprávné vyhodnocení důkazního břemene ohledně vědomosti o tom, že jsou přijatá plnění zatížena podvodem na DPH. Žalovaný tímto důkazním břemenem zatížil žalobkyni, která by měla prokazovat, že byla v dobré víře, že přijatá plnění podvodem na DPH nejsou zatížena; naproti tomu podle názoru žalobkyně toto důkazní břemeno tíží žalovaného a odkázala v této souvislosti na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 7. 2018, č. j. 5 Afs 252/2017-31. Z tohoto rozsudku se také podává, že samo uzavření smlouvy v písemné formě nic nevypovídá o tom, zda dodavatel či jiný subjekt je či není zapojen v podvodném obchodu – proto je nesprávný závěr žalovaného, který vyhodnotil absenci písemné kupní smlouvy jako stav v praxi neobvyklý.
9. Žalobce závěrem navrhl, aby napadené rozhodnutí bylo zrušeno.

III.

Shrnutí vyjádření žalovaného

10. Žalovaný ve svém vyjádření uvedl, že při posuzování žádosti žalobkyně o prominutí penále postupoval v souladu s daňovým řádem a pokynem GFŘ-D-21. Žalovaný zjistil, že byly splněny podmínky stanovené § 259a odst. 2 a 3 d. ř. Dále žalovaný v souladu s § 259c odst. 2 a 3 d. ř. prověřoval, zda daňový subjekt nebo osoba, která je členem statutárního orgánu, v posledních třech letech závažným způsobem porušila daňové nebo účetní právní předpisy. Žalovaný takové závažné porušení nezjistil. Žalovaný však vyjádřil přesvědčení, že splněním uvedených podmínek nevzniká žalobci nárok na prominutí příslušenství; splnění stanovených podmínek dává žalovanému možnosti, nikoli povinnost penále prominout. Žalovaný v této souvislosti odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 8. 2017, č. j. 2 Afs 62/2017-37. Žalovaný v souladu s právními závěry vyjádřenými v tomto rozsudku dospěl k závěru, že jsou dány rozumné a ústavně konformní důvody, pro které nebylo možné žalobkyni penále prominout, neboť žalobkyně porušila v období leden a únor 2011 daňové předpisy s vysokou mírou intenzity vymykající se běžným porušením daňových předpisů, neboť byla zapojena do řetězce plnění zasažených daňovým podvodem.
11. K jednotlivým bodům žaloby žalovaný uvedl, že se řídil názorem Nejvyššího správního soudu v právě citovaném rozsudku a v rámci správní úvahy dospěl k závěru, že navzdory

tomu, že žalobkyně formálně splnila podmínky § 259a odst. 1 a 2 a § 259c odst. 2 a 3 daňového řádu, je namíste penále neprominout z důvodu účasti na daňovém podvodu. Žalovaný vyjádřil přesvědčení, že žádost o prominutí penále lze zamítnout nejen v situaci, kdy bude správcem daně zjištěno závažné porušení povinností výslovně stanovených daňovými nebo účetními právními předpisy, ale také v situaci, kdy se daňový subjekt dopustí jednání, které, ačkoliv není výslovně zákonem zakázáno, je zcela v rozporu se smyslem a účelem právního předpisu a jako takové je všeobecně (judikatorně) uznáváno jako porušení daňových povinností. Takovým jednáním je pak i jednání žalobkyně v souvislosti s projednávanou věcí, tedy zapojení se do obchodních transakcí zasažených daňovým podvodem, neboť cílem těchto podvodů je získat daňový prospěch na základě neodvedené daně a uplatněných odpočtů na dani prostřednictvím daňových tvrzení, jejichž obsahem jsou zdanitelná plnění zasažená daňovým podvodem. Ve výsledku je tím porušován cíl správy daní, kterým je správné zjištění a stanovení daní a zabezpečení jejich úhrady.

12. K žalobkyní rozporované závažnosti porušení daňových předpisů se žalovaná vyjádřila tak, že má za to, že posouzení této otázky není předmětem tohoto řízení; toto jednání bylo zjištěno v rámci daňové kontroly, zaznamenáno ve zprávě o daňové kontrole a aprobováno Odvolacím finančním ředitelstvím i Nejvyšším správním soudem. V projednávané věci tedy již dle žalovaného není prostor přezkoumávat vědomost či nevědomost žalobkyně o účasti na daňovém podvodu, či se zabývat relevancí znaleckého posudku a dalšími souvisejícími otázkami – tyto otázky byly řešeny v řízení o stanovení daně a v navazujících soudních řízeních. V návaznosti na výsledek těchto řízení má žalovaný za prokázané, že žalobkyně v podaných daňových tvrzeních k dani z přidané hodnoty za období leden a únor 2011 neoprávněně uplatnila nárok na odpočet daně z přijatých zdanitelných plnění zatížených daňovým podvodem, o kterém žalobkyně věděla či vědět měla a mohla, proto jí byla za tato zdaňovací období doměřena daň a zároveň jí vznikla povinnost uhradit penále. Žalovaný dále poukázal na skutečnost, že v rámci nalézacího řízení se pro posouzení účasti na řetězci zasaženém daňovým podvodem provádí tzv. vědomostní test, který je založen na nedostatku dobré víry daňového subjektu; není tak rozhodné, zda daňový subjekt o své účasti na daňovém podvodu věděl či vědět měl a mohl. Žalovaný vyjádřil přesvědčení, že již sama účast žalobkyně na obchodních transakcích zasažených podvodem na DPH je dostatečně závažným důvodem pro zamítnutí žádosti o prominutí penále a žalovaný není povinen při posuzování žádosti vyhodnocovat, zda se žalobkyně podvodu účastnila vědomě či její účast byla nevědomou nedbalostí. Žalovaná dále rekapitulovala skutkové okolnosti transakcí, které byly v projednávané věci základem odpočtů DPH, a uvedla, že tyto svědčí o vědomé účasti žalobkyně na plněních zasažených podvodem.
13. Žalovaný závěrem uvedl, že je povinen při správě daní přihlížet ke všemu, co vyjde najevo. Má-li pak mít prominutí penále povahu výjimečného osvobození, kterým se stát vzdává svého zákonného finančního nároku, může se stát pouze v souladu se zásadou spravedlnosti. Nelze však připustit, aby se toto výjimečné osvobození poskytovalo za situace, kdy podstatou doměření daně, a tedy i vzniku penále, byla účast v řetězci vytvořeném za účelem krácení DPH
14. Žalovaný navrhl, aby soud žalobu zamítl.
15. V doplnění vyjádření k žalobě ze dne 9. 2. 2021 žalovaný poukázal na usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 1. 2021, č. j. 1 Afs 236/2019-

83, z jehož výroku I. vyplývá, že „[p]ři posuzování splnění podmínek dle § 259c zákona č. 280/2009 Sb., daňového řádu, se nebere v úvahu porušení daňových předpisů, které je skutkovým a právním základem uložení penále, o jehož prominutí daňový subjekt žádá. K tomuto porušení však správce daně přihlédne v rámci správního uvážení dle § 259a odst. 2 daňového řádu a s ohledem na povahu, intenzitu či jiné okolnosti tohoto porušení nemusí penále prominout.“ Žalovaný vyjádřil přesvědčení, že jeho postup v projednávané věci je zcela konformní se závěry, vyjádřenými v právě citovaném usnesení.

IV.

Posouzení věci krajským soudem

16. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v rozsahu žalobních námitek v řízení podle části třetí hlavy druhé dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“). Ve věci rozhodl za splnění podmínek § 51 s. ř. s. bez nařízení jednání.
 17. Žaloba není důvodná.
 18. Předmětem přezkumu v této věci je zákonnost rozhodnutí žalovaného o zamítnutí žádosti o prominutí penále z doměřené daně z přidané hodnoty.
 19. Z předloženého správního spisu, jakož i z vyjádření účastníků, učinil krajský soud následující zjištění:
 - Finanční úřad pro Pardubický kraj, Územní pracoviště v Pardubicích, na základě výsledků daňové kontroly DPH za zdaňovací období leden 2011 a únor 2011 vydal dne 15. 4. 2015 zprávu o daňové kontrole č. j. 256294/15/2801-60562-608582,
 - tentýž správní orgán vydal dne 17. 4. 2015 dodatečné platební výměry č. j. 723422/15/2801-50525-607666 a č. j. 723753/15/2801-50525-607666, kterými žalobkyni doměřil DPH za období leden 2011 ve výši 2 996 763 Kč a za období únor 2011 ve výši 3 288 021 Kč,
 - v souvislosti s doměřením daně pak byla žalobkyni uložena povinnost uhradit penále z doměřené daně za období leden 2011 ve výši 599 352 Kč a za období únor 2011 ve výši 657 604 Kč,
 - rozhodnutím Odvolacího finančního ředitelství ze dne 24. 4. 2020, č. j. 9955/20/5300-22444-702525 byla snížena výše doměřené DPH za období leden 2011 na částku 694 043 Kč a současně byla snížena výše penále na částku 138 808 Kč,
 - rozhodnutím Odvolacího finančního ředitelství ze dne 24. 4. 2020, č. j. 11395/20/5300-22444-702525, bylo zamítnuto odvolání proti dodatečnému platebnímu výměru na DPH za období únor 2011 a byla tedy potvrzena původně vyměřená výše doměrku daně i penále,
 - žalobkyně dne 22. 6. 2020 požádala žalovaného o prominutí příslušenství DPH – prominutí penále na DPH za období leden a únor 2011,
 - žalovaný napadeným rozhodnutím žádost o prominutí penále zamítl.
- Právě rekapitulovaný průběh událostí není mezi účastníky sporný.
20. Podle § 259a odst. 1 daňového řádu platí, že „[d]aňový subjekt je oprávněn požádat správce daně o prominutí části penále, pokud byla uhrazena daň, v důsledku jejíhož doměření povinnost uhradit penále vznikla.“ Podle odst. 2 cit. ust. platí, že „[s]právce daně na základě posouzení rozsahu součinnosti daňového subjektu v rámci postupu vedoucího k doměření daně

z moci úřední může prominout až 75 % penále. Při tom není vázán návrhem daňového subjektu.“ Podle odst. 3 cit. ust. platí, že „[Ž]ádost o prominutí penále lze podat nejpozději do 3 měsíců ode dne právní moci platebního výměru, kterým bylo rozhodnuto o povinnosti uhradit penále.“

21. Podle § 259c odst. 1 daňového řádu platí, že „[p]ři posouzení žádosti o prominutí daně nebo příslušenství daně správce daně zohlední četnost porušování povinností při správě daní daňovým subjektem.“ Podle odst. 2 cit. ust. platí, že „[p]rominutí daně nebo příslušenství daně není možné, pokud daňový subjekt nebo osoba, která je členem jeho statutárního orgánu, v posledních 3 letech závažným způsobem porušil daňové nebo účetní právní předpisy.“ Podle odst. 3 cit. ust. platí, že „[p]okud právnická osoba závažným způsobem poruší daňové nebo účetní předpisy, hledí se pro účely posouzení splnění podmínky podle odstavce 2 na osobu, která byla v době tohoto porušení v této právnické osobě členem statutárního orgánu, jako by je také porušila.“
22. Mezi účastníky bylo nesporné, že (i) žalobkyně uhradila daň, v důsledku jejíhož doměření vznikla povinnost uhradit penále, (ii) žádost o prominutí penále byla podána ve lhůtě podle § 259a odst. 3 d. ř. a (iii) v případě žalobkyně není dána žádná z vylučujících klauzulí podle § 259c odst. 2 a odst. 3 d. ř.

K porušení „daňových nebo účetních právních předpisů“

23. Žalobkyně předně tvrdila, že jednání jí přičítané není porušením „daňových nebo účetních právních předpisů“, neboť doktrína odpírání nároku na odpočet DPH z přijatých zdanitelných plnění nevychází z právního předpisu, nýbrž je ryze judikturním konstruktem. S takovou argumentací se však krajský soud nemůže ztotožnit. Česká republika je demokratickým právním státem, založeným na panství práva, v němž každý může činit, co není zákonem zakázáno, a nikdo nesmí být nucen činit, co zákon neukládá (srov. čl. 1 odst. 1 a čl. 2 odst. 4 Ústavy České republiky). Současně nemůže být pochyb o tom, že Česká republika náleží k systému evropského kontinentálního práva; pramenem práva jsou zde v nejobecnějším vymezení zákony vydávané parlamentem jakožto obecně závazné právní předpisy. Soudní moc v takovém systému tyto zákony aplikuje a vykládá: tím *nalézá, co je právem*, na rozdíl od anglosaské právní kultury, v níž soudní moc právo *vytváří*. Z toho plyne, že jakákoli pravidla chování — byť jde o pravidla v zákoně nebo jiném právním předpise výslovně nevyjádřená a jako taková jsou dovozena až judikaturou — mají svůj základ v zákoně; výkladem zákonných ustanovení se judikatura přibližuje ke skutečnému obsahu právních norem v nich obsažených. Judikatura tedy právo nevytváří, ani jej nedotváří, nýbrž jej *nalézá*. Argumentace žalobkyně směřující k tomu, že porušení pravidel dovozených judikaturou není porušením právního předpisu, nemůže v tomto ohledu obstát, neboť pravidlo dovozené judikaturou není nově vytvořeným pravidlem, nýbrž je pravidlem, o němž soud v konkrétním případě shledal, že je obsahem právní normy v již existujícím ustanovení, které aplikoval. Opačný postoj předestřený žalobkyní a vedoucí k závěru, že je to vedle moci zákonodárné také soudní moc, kdo v České republice vytváří právo, by popíral ústavně zakotvený systém dělby moci v České republice.

K aplikaci ustanovení § 259c daňového řádu

24. Další žalobní námitka směřovala k nesprávné aplikaci závěrů, vyjádřených v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 8. 2017, č. j. 2 Afs 62/2017-37 (věc „ACE Trade“).

25. V této souvislosti nelze přehlédnout, že dne 26. 1. 2021 přijal rozšířený senát Nejvyššího správního soudu usnesení č. j. 1 Afs 236/2019-83, kterým vyslovil právní názor, podle něhož „[p]ři posuzování splnění podmínek dle § 259c zákona č. 280/2009 Sb., daňového řádu, se nebere v úvahu porušení daňových předpisů, které je skutkovým a právním základem uložení penále, o jehož prominutí daňový subjekt žádá. K tomuto porušení však správce daně přihlédne v rámci správního uvážení dle § 259a odst. 2 daňového řádu a s ohledem na povahu, intenzitu či jiné okolnosti tohoto porušení nemusí penále prominout.“
26. Krajský soud má tak za to, že případné nejasnosti a spory stran výkladu závěrů vyjádřených v rozsudku ve věci „ACE Trade“ byly odklizeny, neboť právě citované usnesení rozšířeného senátu jednoznačně vykládá ustanovení § 259c d. ř. tak, že k porušení daňových předpisů, které je skutkovým a právním základem uložení penále, lze znovu přihlédnout v rámci správní úvahy, provedené v souladu s odst. 2 předmětného ustanovení. Výklad ustanovení § 259c daňového řádu tak, jak jej provedl žalovaný, je tedy správný.

K otázce závažnosti porušení daňových právních předpisů

27. Žalobce tvrdil, že pořízení zboží zasaženého podvodem na dani z přidané hodnoty považuje finanční správa v posledních letech za zcela běžné jednání, čemuž má nasvědčovat i složení agendy krajského soudu.
28. K tomu je vhodné napřed uvést právní názor vyjádřený v již citovaném usnesení rozšířeného senátu ve věci 1 Afs 236/2019: „[s]lovní vyjádření ‚závažným způsobem porušil daňové nebo účetní předpisy‘ představuje neurčitý právní pojem, jehož obsah, rozsah a aplikace se může v závislosti na konkrétních okolnostech měnit. Správce daně musí vyhodnotit, zda konkrétní porušení práva pod uvedený neurčitý právní pojem spadá, či nikoliv. Toto vyhodnocení je také nepochybně založeno na úvaze správce daně, ale tato úvaha se na rozdíl od správního uvážení zaměřuje na skutkovou podstatu a její vyhodnocení, přičemž výsledkem je závěr, který nemá alternativu. Jinými slovy, pokud daňový subjekt ve vymezeném čase závažným způsobem porušil daňové nebo účetní předpisy, jakákoli úvaha o prominutí alespoň části penále ve smyslu § 259a odst. 2 daňového řádu nepřipadá v úvahu.“
29. Krajský soud předně odmítá tezi, že by skladba jeho agendy mohla být argumentem svědčícím pro nebo proti závažnosti určitého jednání daňových subjektů.
30. Jak je zřejmé, při posouzení toho, zda jednání daňového subjektu lze podřadit pod neurčitý právní pojem porušení daňových nebo účetních předpisů závažným způsobem, správní orgán realizuje svoji diskreci, tedy správní uvážení. Krajský soud připomíná, že existuje bohatá judikatura, zabývající se otázkou rozsahu, v jakém správní uvážení podléhá soudnímu přezkumu. Tato judikatura se ustálila na tezi, že správní uvážení podléhá soudnímu přezkumu formálnímu (tj. zda správní orgán k výsledku správního uvážení došel správným procesním postupem a zda je správní úvaha přezkoumatelným způsobem zachycena v odůvodnění správního rozhodnutí a logicky plyne z podkladů pro rozhodnutí); věcnému přezkumu pak pouze omezeně potud, pokud nemá excesivní povahu, tj. nejedná se o zřejmé vybočení z mezí správního uvážení a hledisek stanovených zákonem, popřípadě dokonce o zneužití tohoto institutu, a úkolem soudu zásadně není nahrazovat správní uvážení uvážením soudním (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 12. 2003, č. j. 5 A 139/2002-46).
31. Krajský soud konstatuje, že v posuzovaném případě žalovaný správní úvahu ve vztahu k naplnění podmínek § 259c odst. 2 d. ř. provedl, přičemž se správní úvahou

v odůvodnění podrobně zabýval – její popis tvoří významnou část odůvodnění napadeného rozhodnutí. Takto je zřejmé, že se žalovaný zabýval nalezením a vymezením obsahu pojmu „závažného porušení daňových a účetních právních předpisů“ vzhledem k okolnostem konkrétní, projednávané věci. V odůvodnění svého rozhodnutí nejprve – správně – konstatoval, že za závažné porušení nelze označit každé porušení daňových zákonů, neboť pak by institut prominutí penále nebylo možno aplikovat nikdy, neboť samotný vznik penále je vždy spojen s porušením daňových předpisů. Žalovaný následně pokračuje správným směrem k úvaze, že je třeba zkoumat intenzitu porušení daňových předpisů, přičemž závěr o závažnosti porušení vyplývá právě z intenzity překračující určitou mez. Dále žalovaný rozvíjí úvahu, že žalobkyně byla zapojena v řetězci realizující podvodné jednání, což je jev, který ve značné míře narušuje princip neutrality DPH, což ohrožuje základy fungování celého systému DPH. Krajský soud se s těmito úvahami ztotožňuje bez ohledu na to, zda zapojení žalobkyně v podvodném řetězci bylo vědomé či nevědomé: krajský soud nepřehlíží, že žalovaný zde – ne zcela jasno, z jaké příčiny – operuje s vědomým zapojením žalobkyně (vědomou nedbalostí), zatímco skutková podstata jednání žalobkyně tak, jak byla prokázána v nalézacím daňovém řízení, byla založena na nedbalosti nevědomé. Avšak i přičtení této pro žalobkyni příznivější formy zavinění nemění nic na závěru, že žalobkyně měla a mohla vědět, že se účastní podvodného řetězce a ohrožuje tak systém správy daní. Žalovaný dále vypočítává další okolnosti, které zohlednil při správné úvaze o závažnosti porušení daňových předpisů (povaha, předmět podvodu); vše završuje úvahou o (ne)souladnosti případného prominutí penále s cíli správy daní obecně uznávanými na úrovni vnitrostátní i komunitární (boj proti daňovým únikům). Krajský soud tedy konstatuje, že správná úvaha žalovaného je přezkoumatelným způsobem zachycena v odůvodnění napadeného rozhodnutí, žalovaný ji provedl na základě zákonného postupu a v zákonných mezích a krajský soud neshledává důvod ji jakkoli korigovat.

V.

Závěr a náklady řízení

32. Krajský soud z výše uvedených důvodů shledal, že námitky uplatněné žalobcem jsou nedůvodné. Jelikož v řízení nevyšly najevo ani žádné vady, k nimž musí přihlížet z úřední povinnosti, zamítl žalobu dle § 78 odst. 7 s. ř. s.
33. Výrok o nákladech řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť ve věci neměl úspěch; žalovanému správnímu orgánu, kterému by jinak jakožto úspěšnému účastníku řízení právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, náklady řízení nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den

lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Pardubice 24. 3. 2021

JUDr. Jan Dvořák v.r.
předseda senátu